

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Semická s.r.o.**, IČO: 257 56 630, se sídlem Semice 43, okr. Nymburk, zast. JUDr. Lucií Dolanskou Bányaiovou, advokátkou, se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, proti žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**, se sídlem Ve Smečkách 801/33, Praha 1, proti oznámení žalovaného ze dne 19. 8. 2020, č. j. SZIF/2020/0541978, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2021, č. j. 9 A 85/2021 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným oznámením (dále též „rozhodnutí“) informoval žalobce o ukončení administrace jeho žádosti o dotaci v rámci Programu rozvoje venkova reg. č. 19/008/0421a/120/000143 na projekt „Pořízení linky na zpracování brambor“, operace: 4. 2. 1.: Zpracování a uvádění na trh zemědělských produktů, záměr: a) Zemědělské podniky, neboť žalobce byl opakovaně vyzván k úpravě povinné přílohy Prohlášení o zařazení podniku do kategorie mikropodniků, malých a středních podniků (dále též „prohlášení o MSP“). Ze strany žalobce bylo na výzvy reagováno, ale odstranění závad nebylo kompletní. Žádost o dotaci proto byla považována za chybnou, a z tohoto důvodu byla ukončena její administrace.

[2] Žalobce v žalobě doručené Městskému soudu v Praze dne 6. 8. 2021 do datové

schránky namítl, že oznámení žalovaného je nepřezkoumatelné, o žádosti nebylo rozhodnuto procesně správným způsobem a závěry žalovaného jsou věcně nesprávné. Konstatoval, že v souladu s poučením žalovaného v oznámení napadl oznámení žalovaného žádostí o přezkum, které Ministerstvo zemědělství nevyhovělo rozhodnutím ze dne 5. 3. 2021, sp. zn. 27RP25745/2020-14112, č. j. 47671/2020-MZE-14112. Žalobce nebyl žalovaným poučen o možnosti podat jiný opravný prostředek ani žádat o přezkum ve správním soudnictví, a měl proto za to, že právě přezkum Ministerstva zemědělství je opravným prostředkem proti rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. O tom, že tomu tak není, se žalobce dozvěděl teprve dne 21. 6. 2021, kdy jiný člen Družstva BRAMKO CZ obdržel usnesení o odmítnutí žaloby.

[3] Nebyl dán důvod k tomu, aby žalovaný žalobce vyzýval k opravě povinné přílohy prohlášení o MSP. Žalovaný totiž měl dostatek podkladů, aby žádost posoudil a zhodnotil, zda žalobce dotační podmínky splňuje. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřuje žalobce v tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí neuvádí konkrétní důvody, proč administraci žádosti ukončil, resp. proč považuje žalobce za velký podnik ve smyslu přílohy č. 1 nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. 6. 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem, a z jakého důvodu by jím uváděné subjekty měly být s žalobcem propojeny ve smyslu tohoto nařízení.

[4] Městský soud v záhlaví uvedeným usnesením žalobu odmítl. Přisvědčil žalobci, že se za rozhodnutí o nepřiznání dotace ve smyslu § 65 s. ř. s. považuje i oznámení o ukončení administrace žádosti. Dále shledal, že jestliže bylo žalobci rozhodnutí žalovaného doručeno dne 19. 8. 2020 a žaloba byla podána až dne 6. 8. 2021, pak žaloba nebyla soudu doručena dle § 72 odst. 1 s. ř. s. v průběhu zákonem stanovené dvouměsíční lhůty pro její podání. Z toho je zřejmé, že se jedná o žalobu opožděnou.

[5] K žalobcem tvrzenému nesprávnému poučení soud z rozhodnutí žalovaného ověřil, že v něm byl žalobce poučen v souladu s pravidly Programu rozvoje venkova na období 2014 -2020, tak, že je oprávněn ve lhůtě 21 kalendářních dnů se obrátit na přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství s žádostí o přezkum s tím, že tento postup nemá vliv na právní účinky oznámení. Toto poučení bylo formulováno v souladu s § 11 odst. 5 zákona č. 256/2000 Sb., o státním zemědělském intervenčním fondu (dále též „zákon o „SZIF“), dle něž nelze proti oznámení podat opravný prostředek, nýbrž pouze dozorčí prostředek, který dle rozhodnutí NSS ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017 - 48, „není v dispozici žadatele (jde tedy o období přezkumného řízení podle § 94 správního řádu). Přípis, jímž úřad sděluje, že neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení, není rozhodnutím o právech, které by podléhalo soudnímu přezkumu (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. 7 As 55/2007 - 71, č. 1831/2009 Sb. NSS)“. Zahájení a konání přezkumného řízení proti oznámení žalovaného tedy nemá vliv na jeho právní účinky, neboť vydáním oznámení je řízení o žádosti o dotaci skončeno. S ohledem na opožděnost žaloby se již městský soud nezabýval námitkami ohledně věci samé.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že poučení obsažené v rozhodnutí žalovaného je dostatečné. Ve stěžovateli totiž vyvolalo dojem, že se jedná o nezbytný krok, který musí učinit ještě před podáním žaloby, aby dostal zákonnému požadavku na vyčerpání veškerých prostředků obrany před podáním správní žaloby. Postup žalovaného spočívající v nesprávném, resp. nepřesném a nedostatečném poučení nemůže jít stěžovateli k tíži ani mu bránit v uplatnění jeho práv u správního soudu. Odkázal na rozsudek ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 6 Afs 2/2016, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že po příjemci dotace nelze spravedlivě požadovat, aby podával žalobu, pokud mu byla dána možnost, jak rozhodnutí poskytovatele dotace ještě jinak změnit. Ke stejnému závěru lze analogicky dospět i v posuzované věci, neboť v obou případech se jedná o obdobný zásah do práva na přístup k soudu.

[7] Nelze ignorovat možnost změny rozhodnutí žalovaného Ministerstvem zemědělství. Stěžovatel proto nepochybil, když na základě poučení žalovaného považoval žádost o přezkum Ministerstvem zemědělství za možnost nápravy zamítavého oznámení žalovaného. Proto se nelze přiklonit k závěru městského soudu o opožděném podání žaloby. Stěžovatel poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11, v němž se jednalo o skutkově totožnou věc, kdy žalobce nepodal správní žalobu po doručení rozhodnutí správního orgánu, ale teprve poté, co obdržel rozhodnutí o přezkumu správního rozhodnutí. Nesprávné poučení je třeba brát v potaz při posuzování včasnosti podání a účastníkovi řízení nesmí být na újmu, pokud při využití opravného prostředku proti rozhodnutí orgánu veřejné moci postupoval v dobré víře ve správnost v něm obsaženého nesprávného poučení. Městský soud nezákonně nezohlednil vadu poučení žalovaného a nereflektoval, že stěžovatel v dobré víře posupoval podle tohoto nesprávného, resp. nepřesného a nedostatečného poučení.

[8] O svém údajně nesprávném postupu se stěžovatel dozvěděl až dne 21. 6. 2021, kdy jiný člen Družstva BRAMKO CZ obdržel ve skutkově i právně obdobné věci usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby. Stěžovatel tudíž lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného nezmeškal. Odmítnutím žaloby pro opožděnost městský soud odepřel stěžovateli jeho ústavně zaručené právo na přístup k soudu.

[9] O žádosti o přezkum rozhodnutí žalovaného podané dne 14. 9. 2020 rozhodlo Ministerstvo zemědělství teprve dne 5. 3. 2021, tj. téměř 6 měsíců po podání žádosti. V případě podání žaloby proti rozhodnutí po jeho doručení by tak mohlo dojít k situaci, kdy by městský soud žalobu projednal a ve věci rozhodl dříve, než přezkumná komise Ministerstva zemědělství projedná žádost o přezkum. Taková přezkumná dvojkoľejnost je podle stěžovatele neúčelná. Také z tohoto důvodu považuje stěžovatel za správný postup, kdy se s ohledem na poučení žalovaného nejprve obrátil na přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s poukazem na § 11 odst. 5 zákona o SZIF uvedl, že případné přezkumné řízení rozhodnutí o ukončení administrace je

prostředkem dozorčím, na který není právní nárok, nejedná se o řádný opravný prostředek (viz rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71) Stěžovatel byl poučen řádně a správným způsobem. Žalovaný neměl povinnost poučovat žalobce o nemožnosti podat proti oznámení odvolání, neboť tato skutečnost vyplývá přímo ze zákona. Stejně tak neměl povinnost poučit stěžovatele o možnosti podat proti oznámení o ukončení administrace správní žalobu. Je odpovědností stěžovatele jako žadatele o dotaci seznámit se s platnými právními předpisy a tuto odpovědnost nelze přenést na jiného.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná

[13] Podle § 11 odst. 5 zákona o SZIF, *na uzavření dohody o poskytnutí dotace podle odstavce 4 není právní nárok. Pokud Fond žádosti o dotaci před datem uzavření dohody podle odstavce 4 nevyhoví, sdělí písemně a bez zbytečného odkladu žadateli důvody nevyhovění. Proti tomuto sdělení se nelze odvolat. Obnova řízení se nepřipouští. Přezkumné řízení se nepřipouští, s výjimkou postupu podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu. V případě, že by toto sdělení Fondu bylo v rozporu s podmínkami, za kterých je poskytována dotace, ministerstvo jej usnesením zruší. Na postup ministerstva při vydání usnesení podle předchozí věty se přiměřeně použijí ustanovení správního řádu o přezkumném řízení.*

[14] Nejvyšší správní soud v posuzované věci vycházel ze závěrů uvedených v rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 12. 2021, č.j. 5 Afs 277/2021 - 33, v němž se zabýval skutkovou i právně obdobnou věcí, v níž městský soud rovněž pro opožděnost odmítl žalobu proti rozhodnutí (oznámení) žalovaného, jímž bylo dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF žalobci oznámeno ukončení administrace žádosti o dotaci.

[15] Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že ačkoliv účastníci řízení označují akt, jímž s odkazem na § 11 odst. 5 zákona o SZIF vyrozuměl stěžovatele o ukončení administrace jeho žádosti, jako „oznámení“, uvedené ustanovení zákona o SZIF hovoří o „sdělení“. Zdejší soud se tedy nadále držel zákonné terminologie, byť formálně nepřesné označení daného aktu jistě nemá vliv na jeho zákonnost.

[16] Povahou aktu vydávaného dle § 11 zákona o SZIF, kterým Státní zemědělský a intervenční fond ukončil administraci žádosti o dotaci, a možností procesní obrany proti němu se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (např. v rozsudku ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017 - 48, nebo v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013 - 43, č. 2909/2013 Sb. NSS), přičemž tento akt považoval nejen

pokračování

za rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale i za správní rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, proti němuž se lze bránit odvoláním a následně popřípadě rovněž žalobou podanou dle § 65 a násl. s. ř. s. proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Na tuto judikaturu reagoval zákonodárce novelou provedenou zákonem č. 208/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, a zákon o SZIF, kterou výslovně vyloučil podání odvolání jako řádného opravného prostředku proti sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF (viz výše citované současné znění tohoto ustanovení).

[17] Nejvyšší správní soud se tedy s ohledem na uvedenou legislativní změnu nejprve zabýval otázkou, zda se i za stávající právní úpravy lze proti sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF bránit žalobou podanou dle § 65 a násl. s. ř. s., nebo je s ohledem na případný nedostatek formálních znaků tohoto aktu na místě domáhat se ochrany za pomoci žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Taková případná skutečnost by totiž mohla vést k závěru, že měl městský soud vyzvat stěžovatele ke změně žalobního typu, pokud by zásahová žaloba mohla být v dané věci považována za včasnou a přípustnou.

[18] Rozšířený senát NSS se k otázce materiálně-formální definice rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. naposled zásadním způsobem vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43, publ. pod č. 2725/2013 Sb. NSS, v němž se zabýval soudní ochranou vůči tzv. souhlasům, které jsou vydávány stavebním úřadem dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a které sdílejí některé shodné či podobné rysy s nyní posuzovaným sdělením dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF. I s ohledem na legislativní změny, které se negativně dotkly možnosti soudního přezkoumání těchto aktů na základě zásahové žaloby, rozšířený senát přehodnotil závěry dosavadní judikatury: *„Rozšířený senát dospěl k závěru, že soudní ochrana poskytovaná proti souhlasům vydávaným dle stavebního zákona v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu nesplňuje požadavky vyplývající z mezinárodního a ústavního práva na efektivnost poskytované soudní ochrany. Účinná soudní ochrana naopak může být poskytnuta v řízení o žalobě proti rozhodnutí. S tímto řešením koresponduje i skutečná povaha souhlasů. Ačkoli totiž souhlasy vydávané dle stavebního zákona nepředstavují rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 67 správního řádu, jedná se o formalizované úkony správního orgánu v rámci jeho zákonem stanovené pravomoci, vztahující se ke konkrétní věci a adresované individuálně určeným jednotlivcům, zakládající, popř. měnící jejich práva a povinnosti za zákonem stanovených podmínek. Zákon také podrobně stanoví náležitosti těchto souhlasů a postup při jejich vydávání. Takové akty jsou způsobilé být předmětem soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. a v případech zjištění jejich nezákonnosti mohou být zrušeny, čímž bude žalobci zkrácenému na jeho právech nezákonným souhlasem poskytnuta účinná soudní ochrana. Povaze těchto souhlasů rovněž lépe vyhovuje retrospektivní povaha soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů zakotvená pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v § 75 odst. 1 s. ř. s., jakož i projednací a koncentrační zásada obsažená v § 75 odst. 2 a § 71 odst. 2 větě druhé s. ř. s.“*

[19] Tím spíše lze uvedené závěry vztáhnout i na sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF,

které ani po poslední provedené novelizaci není výslovně vyloučeno z působnosti § 67 a násl. správního řádu (viz výluky z použití správního řádu uvedené v § 11 odst. 3 a 5 zákona o SZIF, v aktuálním znění). Toto sdělení tedy lze i po provedené novelizaci tohoto zákona přezkoumat v režimu § 65 a násl. s. ř. s., ovšem s tím rozdílem, že žaloba nyní musí směřovat přímo proti tomuto sdělení, neboť uplatnění řádného opravného prostředku ve správním řízení, tedy odvolání, je nyní zákonem výslovně vyloučeno.

[20] Sdělení žalovaného ze dne 19. 8. 2020, č. j. SZIF/2020/0541978 obsahuje následující poučení:

„Pokud žadatel s Oznámením nesouhlasí, může se dle kapitoly 11/12 Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova na období 2014 – 2020, ve lhůtě 21 kalendářních dnů od jeho doručení písemně obrátit na Přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství s žádostí o přezkum. Tento postup nemá vliv na právní účinky Oznámení.

Na uzavření Dohody o poskytnutí dotace (dále jen „Dohoda“) není právní nárok (§ 11 odst. 5 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu – dále jen „zákon o SZIF“). Oznámením o ukončení administrace vydaným před uzavřením Dohody je řízení o žádosti žadatele ukončeno.“

[21] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 3 As 103/2017 - 23, „[n]áležitosti správního rozhodnutí upravuje § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu mezi ně (právě s ohledem na generální klauzuli) není zahrnuto.“ Tato povinnost tedy netíží žalovaného ani v případě sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF. Na posuzovanou věc přitom nelze uplatnit ani závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 - 83, č. 1980/2010 Sb. NSS, podle něhož žalobu nelze považovat za opožděnou, je-li podána po uplynutí zvláštní třicetidenní lhůty vyplývající z § 129 odst. 1 s. ř. s., avšak před uplynutím obecné dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s., pokud žalobce nebyl správním orgánem v napadeném rozhodnutí o této zvláštní lhůtě poučen; v posuzované věci se totiž uplatní právě obecná lhůta zakotvená v § 72 odst. 1 s. ř. s., žalovaný tedy nebyl povinen stěžovatele poučovat o možnosti podat proti danému rozhodnutí (sdělení) žalobu.

[22] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by poučení poskytnuté žalovaným bylo zavádějící. Žalovaný sice nad rámec zákonné poučovací povinnosti poučil stěžovatele o možnosti obrátit se na přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství, poskytnutí důkladnějšího poučení však nelze považovat za pochybení správního orgánu. Žalovaný navíc v poučení zdůraznil, že podání žádosti o přezkum sdělení nemá vliv na jeho právní účinky a že jím je řízení o žádosti stěžovatele ukončeno; tím dal stěžovateli jasně najevo, že se jedná o konečné rozhodnutí ve věci a že žádost o jeho přezkum není řádným opravným prostředkem. Jak vyplývá i z výše zmiňované judikatury, předcházející procesní úkony stěžovatele v nyní posuzované věci, přezkumné řízení ve svých různých podobách je tradičně pojímáno jako dozorčí prostředek, na jehož použití nadřízeným správním orgánem není nárok, nejedná se tedy v žádném případě o řádný opravný prostředek

pokračování

ve správním řízení, který je třeba vyčerpat před podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

[23] K argumentaci stěžovatele týkající se „dvojkolejnosti“ řízení o žalobě proti sdělení žalovaného dle § 11 odst. 5 zákona o SZFI a postupu Ministerstva zemědělství při přezkumu tohoto sdělení Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že souběžné vedení přezkumného řízení a řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím správního orgánu je zcela běžnou situací, s níž správní řád i soudní řád správní dokonce výslovně počítají [viz v § 11 odst. 5 zákona o SZFI zmiňovaný § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu, který navazuje na procesní institut uspokojení navrhovatele dle 62 s. ř. s.]. Dozví-li se správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, že bylo toto rozhodnutí zrušeno či změněno v přezkumném řízení, a nedojde-li následně právě k uplatnění institutu uspokojení navrhovatele nebo ke zpětvzetí žaloby, musí soud žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud (předseda senátu) také může (ale nemusí) v případě probíhajícího přezkumného řízení přerušit řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím správního orgánu dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a vyčkat výsledku přezkumného řízení, jinak však běží obě řízení na sobě nezávisle.

[24] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že poučení dané stěžovateli ve sdělení žalovaného bylo dostatečné a jednoznačné, nikoli nesprávné, nepřesné či nedostatečné, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Rovněž právní úprava obsažená v § 11 odst. 5 zákona o SZIF je jasná a jednoznačná. Stěžovateli tudíž muselo být zřejmé, že uplatnění řádného opravného prostředku ve správním řízení, tedy odvolání, je zákonem o SZIF výslovně vyloučeno, žádost o přezkum nemá vliv na právní účinky sdělení a není ani řádným opravným prostředkem ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., a pokud hodlá brojit proti sdělení žalovaného, musí tak učinit žalobou. Přesvědčení stěžovatele o tom, že žádost o přezkum u přezkumné komise Ministerstva zemědělství byla nezbytným krokem před podáním žaloby, je proto mylné a neopodstatněné.

[25] Poukaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 6 Afs 2/2016, není v posuzované věci relevantní, neboť se jednalo o skutkově i právně odlišný případ, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval soudním přezkumem Oznámení o snížení dotace Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, v němž byla žalobkyně s odkazem na § 14e odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2015, poučena, že „se na výše uvedené opatření nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“, přičemž shledal důvodnými námitky stěžovatelky, podle nichž lhůta k podání žaloby nemohla uplynout dříve, než žalovaný rozhodl o opravném prostředku, který sám zakotvil v dotačních pravidlech. V posuzované věci se o takovouto specifickou situaci ohledně opravného prostředku nejednalo. Na posuzovanou věc není aplikovatelný ani poukaz stěžovatele na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3476/11, neboť v nyní posuzované věci byl stěžovatel poučen v souladu se zákonem (§ 11 odst. 5 zákona o SZIF), nikoli nesprávně, jak tomu bylo v případech, jímž se Ústavní soud zabýval v tomto nálezu.

[26] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud věc posoudil zcela správně,

když konstatoval, že sdělení žalovaného o ukončení administrace žádosti je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a podnět k přezkumnému řízení vůči tomuto sdělení nemá vliv na jeho právní účinky, neboť vydáním tohoto sdělení je řízení o žádosti o dotaci skončeno. Jestliže tedy dle doručenký obsažené ve správním spisu bylo stěžovateli napadené sdělení doručeno dne 24. 8. 2020 (dne 19. 8. 2020, který jako datum doručení uvádí městský soud, byla datová zpráva obsahující sdělení žalovaného pouze dodána do datové schránky stěžovatele, tj. nikoli doručena) a stěžovatel žalobu podal až dne 6. 8. 2021, jednalo se o žalobu opožděnou, jelikož byla podána až po dvouměsíční lhůtě pro její podání podle § 72 odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu